

# **Anàlisi #26J: la segona volta del #20D?**

per Finestra d'Oportunitat ([@FinesOp](#))



A continuació, us oferim una anàlisi detallada de les Eleccions Generals Espanyoles celebrades el Diumenge 26 de Juny de 2016, una repetició que no hagués hagut de ser, ni de passar, però que un home amant dels puros, i un altre amb cua de cavall, van forçar. El primer va aconseguir els seus propòsits. El segon? Gaudiu de l'anàlisi.

## Índex

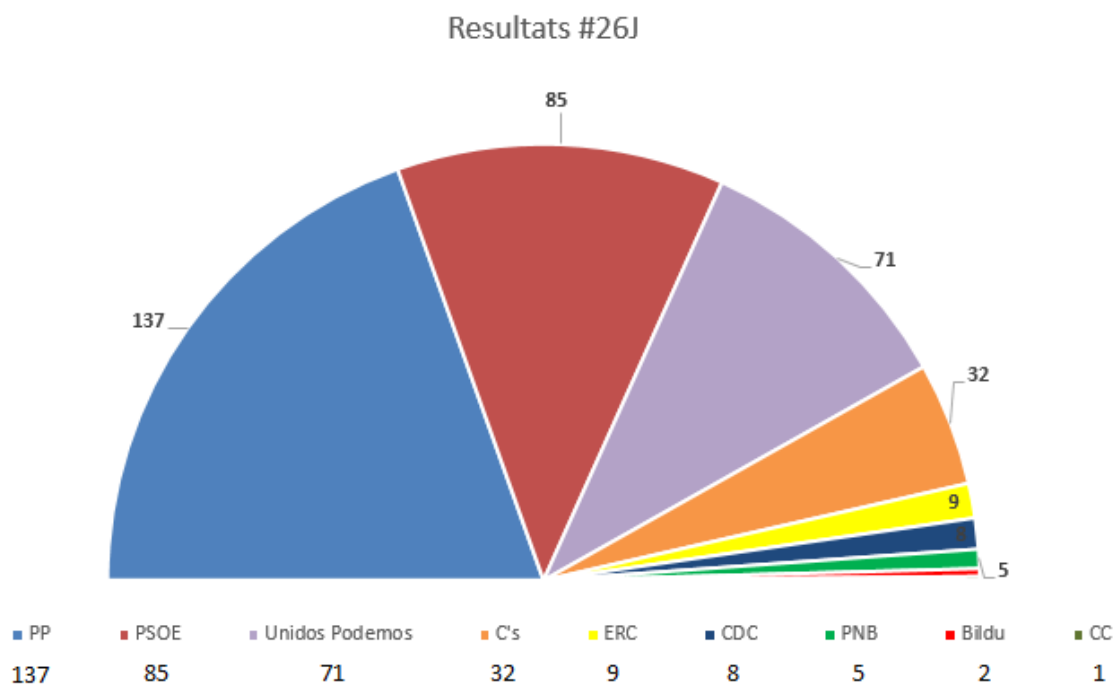
Anàlisi #26J: la segona volta del #20D?.....	1
<b>Introducció</b> .....	2
<b>El Partit Popular torna a guanyar les eleccions i consolida encara més el seu poder</b> .....	3
<b>El PSOE evita ser una <i>Liga Sur</i>, de moment</b> .....	4
<b>Unidos Podemos, un <i>quiero-y-no puedo</i> de la política espanyola</b> .....	5
<b>Ciutadans perd escons però aprèn una lliçó</b> .....	6
<b>ERC, èxit i límits d'una geometria variable</b> .....	7
<b>Convergència: salvar els mobles abans de la refundació</b> .....	8
<b>PNB perd a Euskadi, EH-Bildu i Coalició Canaria aguanten els seus escons</b> .....	8
<b>Conclusió</b> .....	9

## Introducció

Us hem de ser sincers. No sabem quina imatge de portada posar per aquesta anàlisi. Rajoy al balcó del carrer Gènova de Madrid? El triumvirat morat Iglesias–Garzón–Errejón amb cara agra? Sánchez amb ulls de supervivent que deixa la seva gran rival, la califa Díaz, en una illa deserta? Rivera preguntant-se quines són les voluntats reals dels Antics Déus de l'IBEX35? Haguéssim pogut decidir-nos per una d'aquestes imatges...

...però ens hem decantat per una senzilla fotografia d'un un paquet fermament enrotllat de fulles de tabac assecades i fermentades, embolicades sense paper. Un paquet que s'encén per un dels extrems per a introduir el seu fum dins la boca del fumador xuclant a través de l'altre extrem. Un paquet el tabac del qual creix en quantitat significant en nacions com ara Mèxic, Cuba, la República Dominicana o Hondures. Un cigar, un puro. Un petit instrument de gaudi que normalment associem amb la satisfacció d'una victòria, potser pírrica, potser total, potser ínfima, sobre una altra part. Però la satisfacció i la victòria queden, i en aquest cas el cavall guanyador ha estat un home que molts creiem mort políticament però que, fidel a la seva tàctica de l'estruç, ha aconseguit esgarrapar més diputats que al #20D.

Mariano Rajoy va apostar per repetir les eleccions generals, va rebre l'oxigen del Brexit, i s'ha emportat 137 diputats al Congrés de Diputats i la majoria absoluta al Senat. El segueixen un Pedro Sánchez que aguanta el tipus: no només torna a quedar segon, encara que amb menys diputats (de 90 a 85), sinó que la seva gran rival dins del PSOE, l'andalusina Susana Díaz, és la primera responsable de que el PP guanyés clarament al seu califat. La coalició pre-electoral entre el partit-eslògan Podemos i la tradicional força post-comunista espanyola, IU, s'ha quedat igual (de 69+2 a 71). I Albert Rivera veu com els somnis de grandesa que altres homes amants del cigar li havien promès s'esfumen, perdent 8 diputats, que tornen al PP.



Resultats de les eleccions generals de 26 de juny de 2016. Font: elaboració de Finestra d'Oportunitat.

La participació a Espanya ha estat del 69,8%, una centèsima menys que al 20D. A Catalunya, la participació ha baixat una mica més, quedant-se en el 65,6%. A Espanya, el PP ha guanyat en la gran majoria de províncies, deixant al PSOE Huelva, Sevilla i Jaén. Les altres províncies en les que el PP no guanya són els tres furs bascos, on s'ha alçat Unidos Podemos (UP); Barcelona i Tarragona, que han passat a la marca catalana d'UP, En Comú Podem; i Lleida i Girona, on ha guanyat ERC. Més enllà d'aquestes províncies, el gran partit del centre-dreta espanyol s'ha endut la victòria. Rajoy fuma i, tranquil, ja ha demanat el seu dret a governar. Potser sol, potser acompanyat, potser tornant a esperar una tercera volta.

A **Finestra d'Oportunitat** hem decidit fer-vos gaudir d'una nova anàlisi electoral. Esperem que us agradi i, si escau, que comenteu i opineu amb nosaltres què us semblen aquests resultats. Recordeu el que Kant va afirmar: la objectivitat és la suma de les subjectivitats.

### **El Partit Popular torna a guanyar les eleccions i consolida encara més el seu poder per Luciano Napolitano ([@luchito\\_cjs](#)) i Marc Serra ([@MarcSerra21](#))**

Sense gairebé despenjar-se ni fer cap esforç extraordinari, i malgrat que tot feia preveure uns resultats prou diferents, el Partit Popular (PP) ho ha tornat a fer. De fet, a les vuit del vespre, amb la publicació del primer sondatge a peu d'urna, se li atorgaven uns resultats més que preocupants a la formació blava. Tot semblava a indicar que presenciarien la victòria més agredolça de la seva història. Les cares eren llargues i d'evident preocupació.

Però tot va canviar com un mitjà amb l'aparició dels primers vots fruit de l'escrutini. La formació de Mariano Rajoy augmentava diputats i els seus rivals els miraven encara de més lluny. Allò que es preveia com una nit llarga i amb anàlisis diversos es transformà amb una nit carregada de celebracions i felicitacions en una única direcció per a votants, líder i artífexs de la victòria popular. La formació de caire conservador va acabar obtenint 137 diputats al Congrés dels Diputats, fins a 14 més que en les eleccions del passat 20D, a l'hora que també s'imposava al Senat per majoria absoluta, passant dels 124 als 130 senadors, més del triple que el seu immediat perseguidor, el PSOE. Uns resultats que no esperaven però que els han rebut, com dirien a Castella, "*como agua de mayo*". Malgrat han quedat novament lluny dels resultats obtinguts el 2011, els quals els van concedir majoria absoluta, han ampliat l'avantatge respecte els seus perseguidors, tots ells encaixant una derrota més que severa. I, per acabar-ho d'adobar, el [Brexit](#) ha ajudat a mobilitzar uns votants, en la seva majoria més grans de 65 anys, que han tornat a veure amb temor el seu futur més proper.

Podem fer força anàlisis dels resultats obtinguts pel vencedor, que va recollir fins a 8 milions de vots en tot el territori espanyol pintant un mapa pràcticament blau (guanyant en 15 comunitats autònomes, amb les excepcions de Catalunya i el País Basc). Però allò que certifica l'èxit dels populars és una estratègia electoral de fer una crida pel vot útil recuperant electors que havien prestat el seu vot a Ciutadans (C's). Sembla ser que aquests últims pretenien que la formació de Rivera controlés al Partit Popular, però en cap cas que deixés de governar, i han castigat l'intent de C's de forçar el canvi en el si d'un govern progressista liderat per Pedro Sánchez. Malgrat que els populars eren i són el partit més tacat per casos de corrupció, han estat l'únic partit capaç de millorar resultats tant en vots com en escons, a diferència de tota la resta, sobretot a costa de C's, PSOE i PNB. I tot plegat malgrat l'esclat del Cas dels enregistraments de les converses entre el ministre Fernández Díaz i candidat per

Barcelona, i el Director de l'Oficina Antifrau catalana, Daniel de Alfonso. Un PP que, malgrat ser residual a Catalunya, com l'és habitualment, ha aconseguit reivindicar-se com el partit que més vots ha augmentat al nostre país. Una vegada més la formació conservadora demostra que pot imposar-se àmpliament en unes eleccions generals malgrat obtenir uns resultats pèssims a Catalunya.

Ara per ara i amb les urnes calentes, ningú s'atreveix a afirmar si el triomf del PP en aquesta contesa electoral serà suficient per formar govern al voltant seu, ja que depenen en gran mesura d'una aliança que pot anar des de la gran coalició amb els socialistes a una carambola més improbable amb C's, PNB i l'únic diputat canari. El que sí podem assegurar és que tot dependrà de l'agilitat i voluntat dels principals partits i dirigents per pactar una investidura i el color o colors d'un executiu que retorni la confiança a la ciutadania i l'estabilitat parlamentaria.

Una cultura, la del pacte, que encara no està molt arrelada a la *Meseta* però que així han volgut el conjunt dels espanyols. Rajoy surt victoriós i amb més força de la batalla, i això que moltes enquestes no li ho auguraven. Serà capaç d'assolir els suports necessaris? O bé sabran la resta de partits aïllar el PP sumant forces, buscant formules alternatives de govern, malgrat la patacada dels socialistes que només han sabut guanyar a tres províncies i a cap comunitat? Són preguntes que tots ens fem encara de ressaca electoral i que per ara no som capaços d'aclarir, malgrat que sí algú ha sortit reforçat d'aquestes eleccions, lleugerament, ha estat el partit que lidera Mariano Rajoy, més a prop de seguir d'inquilí a la Moncloa.

## El PSOE evita ser una *Liga Sur*, de moment

per Aleix Sarri ([@AleixSarri](#))

Contra pronòstic, i segons el què pensàvem molts, gairebé contra els signes dels temps, el Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE) ha aconseguit fer uns meritoris 85 diputats. És cert que és la xifra més baixa des de la caiguda del regim franquista, però també que mai ho havia tingut tan complicat.

La por a la inestabilitat derivada del Brexit hi ha jugat un rol, de ben segur. Però sobretot la desconfiança cap a Podemos fora de les metròpolis urbanes, sigui per motius econòmics, o per tenir una idea massa oberta del què hauria de ser Espanya. Que el referèndum català hagi estat tan associat a Iglesias, de ben segur li ha restat vots.

Evitat el *sorpasso* d'Iglesias i assegurada la segona posició, el PSOE també ha evitat de moment esdevenir (del tot) una *Liga Sur* que tingui com a objectiu únic mantenir les transferències de rendes cap a les regions on és més fort (Castella la Manxa, Andalusia, Extremadura) des de les regions més pròsperes de l'arc mediterrani.

Susana Díaz, ha quedat debilitada per la seva derrota a Andalusia contra el PP. Circumstància que Sánchez hauria d'aprofitar per negar-se a donar suport passiu a Rajoy en una gran coalició, salvar el coll i assegurar que és el PSOE la principal oposició al nou govern del PP que es formi de les urnes. En cas que Rajoy fos incapaç de fer govern, no és clar que un acord per a fer una legislatura curta amb reformes de fons, fos beneficiós per als socialistes. Al PSOE li pot interessar més forçar unes terceres eleccions que el situïn de nou com la força líder de l'esquerra espanyola.

Sembla doncs que el PSOE ha quedat prou fort tant per aguantar la posició tant en política de pactes, com en la seva concepció d'Espanya. I és que de nou els grans perdedors són tots aquells qui creien que Espanya podia canviar cap a una concepció més oberta amb la seva diversitat. El resultat del PSOE més centralista dels darrers 15 anys ho posa de manifest. No és que Espanya no pugui canviar, és que simplement no ho vol.

## Unidos Podemos, un *quiero-y-no puedo* de la política espanyola

per Victor Solé Ferioli ([@sule25](#))

“No són els resultats que esperàvem”, va afirmar Pablo Iglesias en saber que la seva coalició, l'eslògan Unidos Podemos, es quedava en els mateixos números que al 20D. Dels 69+2 de Podemos i les seves *confluències*, és a dir, les seves fórmules arreu del territori espanyol, als mateixos 71 diputats. Les cares llargues d'Iglesias, Garzón i Errejón no podien salvar-se ni amb l'aire que arribava des de Can Colau, on Xavier Domènech s'alçava victoriós amb els *comuns* catalans.

La coalició pre-electoral Unidos Podemos, capitanejada per Podemos, posseïa una infanteria amb pedigrí de l'esquerra que s'agrada saber-se *pura*: Esquerra Unida, Equo, Compromís del País Valencià, ICV a Catalunya, Anova a Galícia. Era el famós *sorpasso* a la Syriza. Tot havia de ser com a Grècia: gran coalició d'esquerres per a desbancar el partit de l'esquerra tradicional i, també, el partit tradicional a seques. Tot en Unidos Podemos és post-modern, com la seva campanya amb noves formes de comunicació: catàleg pseudo-IKEA, vídeos cada setmana, bulliciós a Twitter, un lema que deixava enrere la indignació, convertida en esperança per a un futur post-bipartit: *#VolverASonreir* i *La sonrisa de un país*. El [vídeo oficial de campanya](#) unia l'esperança de la joventut, i la veu en off de l'actor José Sacristán, home madur que ja ha etiquetat els votants del PP com a “tontos del culo”. Deia Sacristán, potser també amant de cigars: “*Con la sonrisa volvió la democracia. Con la sonrisa le ganamos los que usaban el terror como argumento. Con la sonrisa dijimos: ¡basta ya de que ganen siempre los mismos!*”

I han guanyat els mateixos. Mai subestimem el vot ocult. Mai subestimem la força dels afers internacionals, com el shock del Brexit de la revetlla de Sant Joan. Almenys és el que segurament s'estan dient Errejón i els seus acòlits, els que no van veure amb bons ulls l'aliança amb IU. Unidos Podemos (UP) és el tercer partit d'Espanya i posseeix molta força a Catalunya i a Euskadi. El seu cavall de batalla serà la valentia demostrada fins ara a l'hora de defensar la plurinacionalitat de l'estat espanyol i la necessitat de fer un referèndum d'autodeterminació a Catalunya per a desencallar la *qüestió catalana*, que va per una carretera cap a la seva pròpia república si se segueixen les polítiques estatals entomades des de 2011. La pàtria de la que tant han parlat Iglesias i companyia se l'han tornat a quedar novament els de sempre.

Podríem aventurar l'afirmació de que Unidos Podemos és la translació espanyola del català En Comú Podem. A Catalunya va funcionar al 20D, i ha tornat a funcionar el 26J, però les manies d'Iglesias de no facilitar una legislatura socialista han estat part –només part– del que alguns mitjans conservadors han titllat com a *fiasco*. La troika Pablo-Alberto-Íñigo ha patit una sotragada, però serà un actor rellevant dins del Congrés dels Diputats, no hem de subestimar-los mai. Potser aquest era el millor resultat que podrien haver esperat? Les enquestes situaven UP amb gairebé 90 diputats, amb la seriosa possibilitat de presentar un dels seus com a candidat a la investidura com a president del

govern central. Les enquestes són fórmules matemàtiques de mentir. I han mentit. La troika abans esmentada veurà com una estrella consolidada de la “nova” política els auditarà des de molt a prop: Ada Colau, *khaleesi* de la Rambla, voldrà assolir més influència dins de la nova situació d’UP.

## **Ciudadans perd escons però aprèn una lliçó** **per Francesc Bertran (@fbertran)**

Ciudadans es desinfla. El passat diumenge, les urnes van castigar a la formació d’Albert Rivera atorgant-li 32 diputats, 8 menys dels que va aconseguir al 20 de desembre, amb una davallada d’uns 375.000 vots que principalment han anat a parar al Partit Popular, el vencedor indiscutible de la jornada electoral. D’aquests vots perduts, més de 100.000 ho són de Catalunya.

Definitivament, a la formació d’Albert Rivera li han sobrat aquestes eleccions. Amb els resultats del passat desembre, uns gens menyspreables 40 diputats, Ciudadans tenia la clau de volta de la legislatura, ja no només pel nombre de representants sinó per l’empenta moral i legitimadora que li suposava aparèixer gairebé del no-res i posar-se en condicions de condicionar pactes i incloure les polítiques renovadores que havia anat proposant al llarg de la campanya. Semblava que el discurs de la “nova política” havia quallat també en l’electorat de dretes, i que mica en mica aniria engrescant a votants del PP ofesos pels escàndols de corrupció que dia si dia també anaven apareixent als mitjans esquitxant a membres del partit.

El paper que va adoptar Rivera llavors era clar: volia que hi hagués govern, sí o sí. Va mantenir la mà estesa fins l’últim moment per evitar les segones eleccions, fent tripijocs lingüístics per evitar contradir-se amb el seu propi discurs. Va emplaçar a Rajoy i Sánchez a trobar-se i fer un pacte de legislatura essent ell el mediador. Es veia fort per fer-ho, però no li van fer cas i la resta és història.

Així doncs, i fent gala d’aquesta voluntat de concòrdia i de governabilitat, Ciudadans va encarar la nova campanya apel·lant a la moderació i intentant cobrir l’espai polític de centre moderat que des dels temps de la UCD es mantenia orfe a Espanya. Doncs bé, el resultat de les eleccions han demostrat que l’estratègia va ser errònia des del principi. Sense propostes clares, sense un discurs atractiu i amb la figura d’Albert Rivera cada vegada més desgastada, l’electorat espanyol no ha vist o no ha volgut veure els avantatges de votar la nova política i ha apostat pels de sempre. Al capdavant, si s’oneja la bandera del reformisme i del canvi polític un espera propostes més trencadores i innovadores que no la de ser un mediador entre els partits tradicionals. I, tot s’ha de dir; a posteriori també s’espera alguna reflexió més que no sigui la de culpar la llei electoral dels mals resultats.

Segur que Ciudadans ha après bons apunts d’aquestes eleccions, sobretot del comportament de l’electorat espanyol, tant desesperant com fascinant, i del poder del discurs de la por. Però ara mateix les preguntes que es formulen sembla que estan lluny de ser resoltes. Si els casos flagrants de corrupció i de males praxis que afecten als partits tradicionals no provoquen càstig sinó premis electorals, quina estratègia s’ha de fer servir? Què ha de passar perquè hi hagi una renovació política a Espanya? Tant Rivera com Iglesias han apostat aquesta vegada per oferir una imatge més moderada i no els hi ha sortit bé; potser la millor jugada per ells és la de deixar que els grans governin i atacar-los des de les trinxeres els propers quatre anys.

## ERC, èxit i límits d'una geometria variable

per Guillem Pujol

Comencem amb els resultats. Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) té motius per a somriure. Els resultats del 26J la situen, conjuntament amb el Partit Popular (PP), en les úniques forces guanyadores a Catalunya. Han passat de 601.782 vots a 629.294, el que significa un percentatge relatiu del 18,17% total dels vots. Al Desembre del 2015, aquest percentatge va ser del 15,99%. Si bé l'augment percentual no és extraordinari, s'ha de tenir en consideració que la participació s'ha reduït fins a tres punts a Catalunya, pel que l'augment en vots té especial mèrit. Així doncs, mantenen els 9 diputats aconseguits i retallen diferències respecte la primera força, En Comú Podem.

Per províncies: s'imposen en numero total de vots a Girona, tot superant a CDC respecte a les anteriors eleccions i mantenen la primera plaça a Lleida. A Tarragona mantenen la segona posició, i a Barcelona repeteixen el tercer lloc, a tocar del Partit Socialista. I encara més motius per a la satisfacció: incrementen la seva participació a la Cambra Alta de 6 a 10 senadors. Catalunya aporta un total de 16 senadors i senadores, pel que el resultat aconseguït es extraordinari. Tots aquests números son bones notícies per a ERC. Però si els bons resultats ho són de per si, en el cas d'ERC tenen una funció extra: armar-se discursivament pel seu veritable objectiu, les pròximes eleccions a Catalunya.

Passem ara al discurs. Un Junqueras triomfant anunciava que els resultats del 26J son l'evidència que "l'Estat Espanyol es irreformable", pel que l'única sortida és continuar amb el full de ruta. Esquerra analitza la situació com a idònia per a donar un cop sobre la taula i convertir-se en la primera força a Catalunya en unes eventuales eleccions autonòmiques. Podria aconseguir-ho, el vent bufa al seu favor: una agenda política marcada pel *procés* ja es una bona notícia per Esquerra, ja que situen el seu discurs al centre de l'escenari. Ho és encara més si la CUP, el partit que els pot destorbar pel carril esquerra, està partida en dos blocs i s'enfonsa dia rere dia en les enquestes. Per acabar-ho d'adobar, Convergència Democràtica de Catalunya es troba immersa en un procés de desconstrucció/reconstrucció orgànica i va perdent pistonada elecció rere elecció.

Si tot això no fos suficient, Catalunya Sí Que Es Pot (CSQEP) no aconsegueix trobar la fórmula guanyadora d'ECP. Però pot trobar-la si la plataforma En Comú pren el timó de la coalició a Catalunya, cosa que no ha passat fins ara. Encertadament, era cap aquests darrers on Rufián dirigia els seus atacs en campanya. Aquest conjunt de condicionants obren la següent qüestió: té capacitat ERC de convertir-se en un partit hegemònic a Catalunya com ho ha sigut CDC a la Generalitat, PSC a l'Ajuntament de Barcelona, o com ambiciona ser-ho ECP/UP a l'Estat?

Complicat. Ara mateix ERC està en la millor de les situacions existents. Tot hi així, el camí cap a l'hegemonia sembla llunyà. La posició actual és fruit, òbviament, dels encerts de la direcció de Junqueras, que ha sabut expandir els límits de l'independentisme alhora que mantenir vigent un discurs socialdemòcrata de defensa de l'estat del benestar. Però també ho és de tots els "peròs" mencionats. ERC *va viento en popa a toda vela*, però continua necessitant un motor per a quan el vent s'aturi si vol convertir-se en hegemònic.

## Convergència: salvar els mobles abans de la refundació

per **Silvio Falcón** ([@silviofalcon](#))

La millor notícia per a CDC és haver mantingut els 8 diputats que va obtenir amb la marca Democràcia i Llibertat el 20D. Després d'haver realitzat una duríssima campanya, amb missatges molt agressius adreçats al conjunt de l'independentisme (ERC, CUP i ANC), Convergència ha patit una davallada important (80.000 vots i passant d'un 15,08% a un 13,92%).

Per què aguanta CDC, doncs? La seva important implantació territorial frena el cop de la baixada en percentatge i li permet retenir les 8 actes a la Carrera de San Jerónimo. El fet que Artur Mas i Carles Puigdemont s'hagin implicat de manera molt directa en la campanya ha ajudat el candidat Francesc Homs a portar a terme una campanya més sòlida. Homs també ha fet un bon paper als debats electorals, seguint el seu estil tan característic.

La macroenquesta de TV3 amargava la nit als convergents en donar només 5 escons a les llistes de CDC a les circumscripcions catalanes. Més tard, però, es va confirmar que l'enquesta feia aigües per moltes bandes (també en les seves prediccions al conjunt d'Espanya) i el recompte va alleugerir la nit a Homs. La valoració de resultats la copsa molt bé una frase de Lourdes Ciuró, candidata número 3 per Barcelona, que recull El Periódico: "Ho hem salvat".

Tot i haver-ho salvat, Puigdemont va fer un discurs de valoració força transversal, apel·lant l'espai d'En Comú Podem a abandonar la idea d'un referèndum pactat amb l'Estat. En canvi, Artur Mas va aprofitar per criticar ERC, recordant per enèsima vegada que el sobiranisme no havia anat en una sola candidatura a les eleccions espanyoles. I és que el fantasma de la llista única sembla que no ha abandonat la seu de Còrsega. Aquest 26J també era plebiscitari?

Malgrat tot, el resultat electoral de CDC (13,92% i 8 escons) és interessant de comparar amb els resultats de comtesses electorals anteriors (on es presentava CiU, amb Josep Antoni Duran com a candidat). El 2004 CiU obtenia un 20,78% dels sufragis a Catalunya, obtenint només 10 escons; el 2008 amb un 20,93% repetia resultat. Per tant, atenent a la diferent rendibilitat dels vots convergents, podem arribar a la conclusió que Homs ha exprimit al màxim el resultat electoral.

Podem resumir en 3 punts bàsics els resultats de la formació convergent. Primer, Homs salva els mobles repetint resultat, evitant una forta davallada abans del congrés de refundació. Segon, l'hegemonia al si del sobiranisme queda finalment situada al voltant d'ERC. Tercer, es confirma la necessitat d'una forta renovació a CDC, potser lligada a un nou lideratge que podria exercir el president Puigdemont.

## PNB perd a Euskadi, EH-Bildu i Coalició Canaria aguanten els seus escons

per **Carles Ferrés** ([@Cferres](#))

De totes les altres formacions polítiques hem pogut veure que respecte el 20D la tendència pràcticament és la mateixa.

El País Basc, Podem ha guanyat les eleccions, fins i tot passant per davant en seus on el PP normalment tenia un suport ampli, principalment a Vitoria-Gazteiz. La realitat dels partits nacionalistes i/o independentistes és que pràcticament han mantingut la tendència 6 mesos després,



però el PNB ha vist com Podem/AHAL DUGU/IU/EQUO li robava el diputat que el fa com a guanyador. Amb menys vots generals, el percentatge de vot dels nacionalistes bascos ha acabat augmentant, però no li ha servit per l'augment del partit de Pablo Iglesias amb els diferents partits que van a dins de la pròpia candidatura.

EH-Bildu, per la seva part, no ha vist alterat els 2 diputats que ja tenia fa 6 mesos enrere, però si el nombre de vots ha baixat i ha baixat 2 punts percentuals en vot. Com ja sol ser tendència, la formació abertzale no aconsegueix representació a Gazteiz i el seu vot és a les dues províncies més alt nord, Biscaia i Guipúscoa. Tot i això, manté la quarta posició darrere de Podemos, el PNB i el PSOE-PPE

Diputat perdut a banda per part del PNB, la tendència és que la igualtat s'ha mantingut, molts semblant al que ha succeït amb els partits catalans, i que permeten corroborar que Euskadi, conjuntament amb Catalunya, són els dos bastions on l'alternativa a l'immobilisme absolut de PP, PSOE i Ciutadans s'imposa, però on no tindrà pes per prometre el referèndum que han predicat i les forces secessionistes "li han demanat".

Pel que fa a les Canàries, també aconsegueix mantenir l'escó que ja tenia, i que podria tornar anar de nou a comportar un suport al PP. Mirant més detalladament, observem que la diferència entre fa 6 mesos i ara s'ha traduït en una pèrdua de 3000 vots i una mica més del 0,20% en percentatge de vots. Però les forces més noves, conjuntament amb el domini ja existent del bipartidisme, poc a poc ha anat perdent vots –més de 174000 vots el 2008 o els 143500 vots que tenia el 2011. Sense cap mena de dubte, o frena la sagnia de vots, o en properes eleccions es pot quedar sense representació al Congrés.

## Conclusió

L'any 1995, quan Aznar no s'havia convertit encara en el primer president de centre-dreta espanyol, va afirmar al diari ABC, un dels canyons mediàtics més rellevants de Madrid que, *"España es un país necrófilo. No se reconoce el mérito ajeno y solamente se ensalza a los muertos"*.

La segona volta del 20D ha estat una petita correcció d'aquells resultats. Rajoy i Iglesias van forçar el 26J, fent enfadar la ciutadania i el rei. Totes les enquestes es van omplir de paraules com *sorpasso*, confluència, coalició, pacte... Fins que va arribar la revetlla de Sant Joan. Entre petards i jocs d'artifici, beures a les platges i diversió despreocupada, els anglesos i els gal·lesos van fer detonar una traca que encara ressona a tota Europa. El Brexit ha estat un detonant d'algunes pors i temors que segueixen vius en moltes generacions, sobretot les més grans. Els votats grans d'Anglaterra i Gal·les van decantar-se en la seva gran majoria per a donar-li un mandat al seu govern d'abandonar el vaixell europeu. Les generacions més grans d'Espanya han tornat al corral de la dreta espanyola tradicional. Espanya és a Europa, i Europa a Espanya per primera vegada en segles.

Rajoy podia morir políticament però ha aguantat el tipus. El mateix li ha passat a Sánchez. I a CDC. I al PNB. Rivera veu com el seu estri taronja queda relegat en la quarta posició, com una espècie de sempitern València Club de Futbol. El plat seguirà essent un plat, i l'alcalde seguirà volent que els veïns siguin l'alcalde. Tots aguanten, tots es mantenen caminant la seva pròpia dansa (dels morts?), encarant una nova fase en la que tornaran a buscar pactes i acords.

L'independentisme català té un nou argument dins del seu argument més primari: Espanya no és país per a canvis. La pel·lícula de la República Catalana és la única possibilitat. Podem afirmar que un referèndum d'autodeterminació a Catalunya, el principal instrument electoral d'En Comú Podem, seguirà essent una quimera. Davant d'aquesta tessitura, ERC és la capitana indiscutible del catalanisme sobiranista, seguida d'una CDC que li costa reinventar-se al cent per cent, una CDC que encara confia en polítics professionals que van començar a treballar en les darreres legislatures de Jordi Pujol.

Twitter treia fum, però els votats del guanyador no tenen Twitter. Molts tuitaires piulaven missatges plens de frustració i de sorpresa cap a la victòria del PP, que li dóna aire i l'obliga a prendre la iniciativa. Rajoy s'ha tret del damunt els seus enemics dins del partit i de la dreta madrilenya –Aguirre, Gallardón, Losantos, Pedro J., Rouco–, i segueix. També s'ha tret del damunt els seus *haters*, que inunden Twitter amb divertides afirmacions com “Si els espanyols fossin dinosaures, votarien el meteorit”. Una forma nova i trol per repetir el que el poeta i diplomàtic mexicà Octavio Paz va deixar dit: *“la cultura española es la conciencia del pecado español. Ningún pueblo ha confesado con tanta entereza sus culpas y ninguno con más desesperación ha enseñado sus llagas”*.

**Font de la imatge de portada:** [Open Hombre](#).